

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Delegatura w Lublinie
20-079 Lublin, ul. Dolna 3-go Maja 5
Tel. (0-81) 532-35-31, 532-54-48,
Fax (0-81) 532-08-26
E-mail: lublin@uokik.gov.pl

LUBLIN, dn. 28.12.2006 r.

RLU-61-56/06/JS

DECYZJA Nr RLU- 40 /2006

Na podstawie art. 23e ust. 1 i 2 w związku z art. 23a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 ze zm: Dz. U. z 2006 Nr 157, poz. 1119 i Dz. U. z 2006 Nr 170, poz. 1217) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm. Dz.U. z 2003r. Nr 6, poz. 68), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przeciwko Panu J prowadzącego działalność gospodarczą jako „I”

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, działanie Pana J, polegające na stosowaniu w *Regulaminie Kursów w Centrum Języka Hiszpańskiego „I”* oraz w *Umowie*, postanowień wzorca umownego, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479(45) Kodeksu postępowania cywilnego:

- w Regulaminie - pkt 12 „Zajęcia odbywają się w godzinach ustalonych przez CJH I, która w razie potrzeby może zmienić godziny zajęć.”,

- w Umowie - § 4 od słów „W przypadku rezygnacji z kursu wniesiona opłata nie podlega zwrotowi.” oraz § 5 „Słuchacz może rozwiązać umowę z miesięcznym wypowiedzeniem, przy czym wniesione wcześniej opłaty przepadają.”

i stwierdza się zaniechanie ich stosowania z dniem 14.11.2006r.

Uzasadnienie

W dniu 29.09.2006r. w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej organem antymonopolowym), z urzędu wszczęte zostało postępowanie wyjaśniające mające na celu wstępne ustalenie, czy Pan J prowadzący działalność gospodarczą jako „I” w kontaktach z konsumentami stosuje postanowienia noszące znamiona niedozwolonych postanowień umownych, o których mowa w kodeksie cywilnym.

W związku z ustaleniami dokonanyymi w trakcie w/w postępowania wyjaśniającego oraz na podstawie analizy uzyskanych dokumentów, w dniu 30.10.2006r. wszczęte zostało postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w związku z podejrzeniem stosowania przez Pana J prowadzącego działalność gospodarczą jako „I”, praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 23a ust. 1 i 2 powołanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, poprzez:

stosowanie - w *Regulaminie Kursów w Centrum Języka Hiszpańskiego „I”* postanowienia, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479(45) Kodeksu postępowania cywilnego:

pkt 12 „Zajęcia odbywają się w godzinach ustalonych przez CJH I, która w razie potrzeby może zmienić godziny zajęć.”,

- w Umowach postanowień:

§ 4 od słów „W przypadku rezygnacji z kursu wniesiona opłata nie podlega zwrotowi.” oraz § 5 „ Słuchacz może rozwiązać umowę z miesięcznym wypowiedzeniem, przy czym wniesione wcześniej opłaty przepadają.”

Iberia do pisma z dnia 14.11.2006r. ustosunkowującego się do zarzutu przedstawionego we wszczęciu dołączyła nową treść zapisu regulaminu oraz umowy, które usuwają nieprawidłowości wskazane i kwestionowane przez Urząd z informacją, że zmiany zostały dokonane po wpłynięciu pisma z Urzędu z dnia 30 października. Ponieważ nie podano konkretnej daty, urząd przyjął datę wpływu pisma informującego do Urzędu tj. 14 listopada 2006 roku jako datę zaniechania stosowania praktyki.

Organ antymonopolowy ustalił, co następuje:

Pan J prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej pod numerem r. o nazwie I Centrum Języka Hiszpańskiego.

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej stosuje Regulamin oraz zawiera umowy, które zawierają postanowienia określające prawa i obowiązki szkoły oraz słuchacza - uczestnika nauki języka hiszpańskiego.

Z usług tego przedsiębiorcy korzystają osoby fizyczne-konsumenci, którzy decydują się na naukę języka obcego na warunkach zaproponowanych przez I.

W stosunku do wszystkich tych osób stosowane są zapisy Regulaminu, który w *pkt 12 stanowi*, „Zajęcia odbywają się w godzinach ustalonych przez CJH I, która w razie potrzeby może zmienić godziny zajęć.”, i postanowienia umowy w § 4 od słów

„W przypadku rezygnacji z kursu wniesiona opłata nie podlega zwrotowi.” oraz § 5 „Słuchacz może rozwiązać umowę z miesięcznym wypowiedzeniem, przy czym wniesione wcześniej opłaty przepadają.”

Organ antymonopolowy zważył, co następuje:

Działanie przedsiębiorcy godzi w interesy konsumentów, jako zbiorowości, gdyż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów... chroni interesy nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zidentyfikować, jest to zjawisko o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym. Z takim przypadkiem mamy do czynienia w niniejszym postępowaniu administracyjnym. Działania Pana J prowadzącej działalność gospodarczą jako „I” skierowane są do z góry nieokreślonej liczby konsumentów poprzez skierowanie do nich oferty usługowej w postaci nauki języka obcego. W tym celu przedsiębiorca posługuje się przygotowanym przez siebie wzorcem – Regulaminem oraz Umową, które wiążą strony - przedsiębiorcę i konsumenta poprzez zawarcie umowy na naukę języka obcego po uiszczeniu przez tego ostatniego kosztu tej nauki. Regulamin oraz umowa określa wzajemne prawa i obowiązki stron w trakcie nauczania.

Z oferty tej skorzystali już konsumenci decydując się na naukę w tej szkole, ale z usług tych w każdej chwili mogą skorzystać także inni konsumenci. W związku z tym krąg osób, który został już dotknięty stosowaną praktyką i który taką praktyką może zostać dotknięty jest nieograniczony, nie możliwy z góry do określenia, a tym samym spełnia warunki zbiorowego interesu konsumentów. Należy zatem uznać, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem zbiorowych interesów konsumentów.

Zgodnie z treścią art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działania przedsiębiorcy i na mocy art. 23a ustawy, zbiorowe interesy konsumentów podlegają ochronie przed bezprawnymi działaniami przedsiębiorcy. Zgodnie z uzasadnieniem projektu rządowego ustawy z dnia 5 lipca 2002 r., nowelizującej ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów „Same przepisy art. 23a – 23d nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Działania te mogą okazać się bezprawne w razie ustalenia, że doszło do naruszenia przepisów innych ustaw, a także zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów” (druk sejmowy nr 366, s. 20). W Małej Encyklopedii Prawa bezprawność została zdefiniowana jako niezgodność z jakimkolwiek obowiązującym przepisem prawa (Mała Encyklopedia Prawa, PWN, Warszawa 1980, s. 46 i 47). Chodzi więc o sprzeczność z szeroko rozumianym porządkiem prawnym jako całością. Istotnym jest również fakt, iż bezprawność jest czynnikiem o charakterze obiektywnym, niezależnym od wystąpienia szkody, czy od zamiaru podmiotu dopuszczającego się działań bezprawnych.

Zgodnie z art. 23a ust. 2 ustawy antymonopolowej, za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, naruszenie obowiązku udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów.

Wzorce umowne wykorzystywane przy zawieraniu umów z konsumentami mogą być poddane kontroli abstrakcyjnej. Kontroli abstrakcyjnej wzorca jako takiego (art. 479³⁶ – 479⁴⁵ K.p.c.) dokonuje się niezależnie od tego, czy wzorzec był, czy też nie był zastosowany w konkretnej umowie. Kontrola taka obejmuje klauzule pojedyncze lub zbiorowe (cały wzorzec lub jego fragment). Oceny postanowień w wypadku kontroli abstrakcyjnej dokonuje Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wyłącznie do kompetencji tego Sądu należy uznanie postanowień wzorców umownych za niedozwolone. Art. 479⁴³ k.p.c. rozszerza prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. Skutek tzw. prawomocności rozszerzonej następuje od chwili wpisania wzorca umowy do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Konsekwencją umieszczenia postanowienia umownego w w/w rejestrze jest to, że posłużenie się nim będzie miało skutek wprowadzenia do umowy elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego. Wpis do rejestru niedozwolonych postanowień umownych oznacza, że od tego momentu stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych i Regulaminach.

Sąd dokonując oceny postanowienia umownego ocenia określony zapis, i w momencie jego wpisania do rejestru klauzula przestaje być postanowieniem konkretnego wzorca umownego, a staje się samodzielnie funkcjonującą zasadą, która została zakwestionowana. Ze względu na rozszerzoną skuteczność klauzul (art. 479⁴³ K.p.c), spełniają one funkcję podobną do przepisów prawa. Tak więc, dokonując oceny treści postanowień umownych wykorzystywanych przez przedsiębiorców we wzorcach umownych oraz regulaminach, należy wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w nauce prawa i praktyce orzeczniczej (wykładnia językowa, systemowa, funkcjonalna i inna). Stąd też, niedozwolone będą takie postanowienia umów, które mieszczą się w „hipotezie” klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej. Nie budzi wątpliwości Prezesa Urzędu, iż termin (to jest godzina i dzień), w którym odbywają się zajęcia, stanowi istotną cechę świadczenia, a co za tym idzie, zmiana tego terminu może nastąpić tylko na podstawie ważnych przyczyn wskazanych precyzyjnie w umowie wraz z przyznaniem konsumentowi prawa do odstąpienia od umowy. Nie budzi również wątpliwości Prezesa Urzędu iż zapisy o braku zwrotu wniesionych opłat stanowią poważne naruszenie zasad współzycia społecznego.

I, co potwierdza *Regulamin Kursów w „I”* oraz wzorzec Umowy - przysłane do Urzędu w dniu 9.10.2006r., stosował postanowienia wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone:

pkt 12 Regulaminu „Zajęcia odbywają się w godzinach ustalonych przez CJH I, która w razie potrzeby może zmienić godziny zajęć.” i w umowie § 4 od słów „W przypadku rezygnacji z kursu wniesiona opłata nie podlega zwrotowi.” oraz § 5 „Słuchacz może rozwiązać umowę z miesięcznym wypowiedzeniem, przy czym wniesione wcześniej opłaty przepadają.”

Wybór terminu zajęć w szkole językowej jest ważnym elementem procesie podejmowania decyzji oraz często decyduje o skorzystaniu lub nie, z usług danego kontrahenta. Zapis w regulaminie pozwalający zmieniać godziny zajęć jak określono dość niejasno „w razie potrzeby” stanowi niebezpieczeństwo działania na niekorzyść słuchaczy- konsumentów co w powiązaniu z zapisami umowy w § 4 i 5 przekładającymi się na niemożliwość odzyskania wniesionych opłat stanowi zdaniem Prezesa Urzędu poważne naruszenie przepisów Kodeksu cywilnego Art. 385³ ust. 2, 12 i 13.

Postanowienie tożsamej treści co wskazane w Regulaminie zostało uznane za niedozwolone wyrokiem z dnia 17 marca 2006r. Sygn. akt XVII Amc 72/05 Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w sprawie z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Instytut Postępowania Twórczego Sp. z o.o. w Łodzi. Postanowienie to zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 3 lipca 2006r. w pkt 792.

Sąd uznał za niedozwolone i zakazał stosowania postanowienia w brzmieniu:

„Akademia Języków Obcych i Kultur Narodów zastrzega sobie prawo do zmiany terminów zajęć”

Sąd dokonując oceny przedmiotowego postanowienia stanął na stanowisku iż wypełnia ono dyspozycję art. 385¹ k.c. oraz art. 385³ pkt 19 k.c., które stanowią, że niedozwolonym postanowieniem umownym jest postanowienie, które kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy oraz przewidujące wyłącznie dla kontrahenta konsumenta jednostronne uprawnienie do zmiany, bez ważnych przyczyn, istotnych cech świadczenia.

Sąd zauważył, iż w przypadku umowy o usługę nauki języka, istotne znaczenie ma nie tylko poziom oferowanych usług i ich cena, ale także miejsce i czas świadczenia. Wprowadzenie do umowy prawa kontrahenta konsumenta do podjęcia całkowicie dowolnej decyzji w tym względzie implikuje sytuację, w której konsument może nie mieć możliwości odstąpienia od umowy.

Biorąc pod uwagę powyższą wykładnię, można przyjąć, iż zacytowane postanowienia w swej treści są tożsame.

Prezes Urzędu przyjął, iż w/w postanowienia różnią się tylko podmiotowo, a wszelkie inne różnice nie mają wpływu na sposób zachowania przedsiębiorcy. W/w zapisy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone w powołanym wyroku, gdyż jako postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, kształtowały jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Postanowienie stosowane w § 4 umowy zaczynające się od słów „W przypadku rezygnacji z kursu wniesiona opłata nie podlega zwrotowi.” stanowi zdaniem Prezesa Urzędu poważne naruszenie przepisów Kodeksu cywilnego Art. 385³ ust.12, 13 i 16.

Opłata musi być wniesiona przez osoby, które zapisują się na kurs. Opłata ta jest następnie odliczana przy wpłacie przez konsumenta reszty należności za kurs. Analiza cech tego świadczenia prowadzi do wniosku, iż mamy tu do czynienia z zaliczką, której spełnienie jest obowiązkowe i nie wiąże się z innymi warunkami umowy. Jeżeli konsument wpłaca zaliczkę, a następnie rezygnuje z kursu, zaliczka ta nabiera charakteru odstępnego. Powyższy zapis daje świadczącemu usługę prawo do bezpodstawnego zachowania opłaty. Wprowadza bowiem ogólną regułę niezwracania

tej opłaty, gdy z kursu rezygnuje konsument. Nie ma przy tym znaczenia, z jakich przyczyn następuje rezygnacja, istotnych czy nieistotnych, oraz czy przyczyny te leżą po stronie Iberii czy konsumenta. Nawet jeśli konsument odstąpi od umowy, bo na przykład kurs nie rozpoczął się w terminie, opłata nie zostanie mu zwrócona. W ocenie Prezesa Urzędu wprowadzenie ogólnej zasady niezwracania opłaty na wypadek rezygnacji z kursu może prowadzić do wykorzystania konsumenta i dlatego zasługuje na negatywną ocenę w świetle zasad współżycia społecznego.

Postanowienie podobnej treści zostało uznane za niedozwolone wyrokiem z 13 kwietnia 2006 r. Sygn. Akt XVII AmC 43/05 Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w sprawie z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Grażyna Klimczak „Wiedza” Wojewódzki Ośrodek Kształcenia Zawodowego i Języków Obcych.

Postanowienie to zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 3 lipca 2006r. w pkt 788.

Sąd uznał za niedozwolone i zakazał stosowania postanowienia w brzmieniu:

„Przy rezygnacji z nauki uczestnik nie otrzymuje zwrotu wpłaty rezerwacyjnej”

Prezes Urzędu przyjął, iż w/w postanowienia różnią się tylko podmiotowo, a wszelkie inne różnice nie mają wpływu na sposób zachowania przedsiębiorcy. W/w zapisy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone w powołanym wyroku, gdyż jako postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, kształtowały jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Postanowienie wskazane w § 5 Umowy „Słuchacz może rozwiązać umowę z miesięcznym wypowiedzeniem, przy czym wniesione wcześniej opłaty przepadają.” Prezes Urzędu uznał za godzące w interesy konsumentów gdyż wypełniają dyspozycje określone w art. 385³ pkt 2, 12 i 13 k.c a odmowa zwrotu uiszczonej zapłaty jest nieuzasadniona w świetle powołanych przepisów i sprzeczna z dobrymi obyczajami.

Również wyłączenie możliwości zwrotu części opłaty, jeżeli słuchacz - konsument przerywa naukę po rozpoczęciu kursu należy uznać za naruszające interesy konsumentów. Słuchacz musi bowiem uiścić pełne wynagrodzenie za świadczenie, którego nie otrzymał w całości, podczas gdy Szkoła otrzymuje świadczenie pieniężne o wartości przewyższającej wartość jej własnego świadczenia. Bezsportny jest zatem brak ekwiwalentności wzajemnych świadczeń Szkoły i konsumenta, co jednoznacznie dowodzi, iż takie uregulowanie wzajemnych obowiązków przez Szkołę – korzystającą z przewagi kontraktowej – jest sprzeczne z dobrymi obyczajami.

Takie działanie narusza interesy konsumentów i jest niewątpliwie sprzeczne z dobrymi obyczajami, co oznacza, iż przedmiotowe postanowienie wypełnia także dyspozycję art. 385¹ § 1 k.c.

Podobne postanowienie zostało uznane za niedozwolone wyrokiem z 24 maja 2006 r. Sygn. Akt XVII AmC 87/05 Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w sprawie z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko The Stairway School of English Sp. z o.o. w Krakowie.

Postanowienie to zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 8 sierpnia 2006r. w pkt 815.

Sąd uznał za niedozwolone i zakazał stosowania postanowienia w brzmieniu:

„W przypadku rezygnacji przez słuchacza z uczestnictwa w kursie po podpisaniu niniejszej umowy szkoła nie zwraca uiszczonej opłaty za kurs”.

Powyższe stanowisko znajduje również potwierdzenie w wyrokach SOKiK z dnia 4.08.2004r. (XVII Amc 46/03), 12.01.2005r. (XVII Amc 13/04) i 16.12.2004r. (XVII amc 19/04).

Prezes Urzędu przyjął, iż w/w postanowienia różnią się tylko podmiotowo, a wszelkie inne różnice nie mają wpływu na sposób zachowania przedsiębiorcy. W/w zapisy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone w powołanych wyrokach, gdyż jako postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, kształtowały jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Zgodnie z oświadczeniem przedstawionym w piśmie z dnia 14.11.2006r. zmiany w Regulaminie i Umowie zostały dokonane natychmiast po otrzymaniu postanowienia Urzędu o wszczęciu postępowania z dnia 30.10.2006 roku, ale ponieważ nie wskazano konkretnej daty, przyjęto datę wpłynięcia pisma od I za datę zaniechania stosowania niedozwolonych postanowień.

Zmiana zakwestionowanych postanowień spowodowała, iż treść *Regulaminu oraz Umowy* nie zawiera postanowień wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych i przyjęte zostało, iż przedsiębiorca podjął działania, które uznane zostały jako zaniechanie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Zgodnie z art. 23e ust. 1, 2 i 3 ustawy antymonopolowej nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 23a, w takim przypadku, Prezes Urzędu wydaje decyzje o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania, natomiast ciężar udowodnienia okoliczności, o których mowa w ust. 1, spoczywa na przedsiębiorcy.

Biorąc pod uwagę powyższe, organ antymonopolowy stwierdził, iż istnieją przesłanki wystarczające do stwierdzenia, iż I, zaprzestała stosowania praktyki, o której mowa w art. 23a ustawy antymonopolowej, poprzez usunięcie niedozwolonych postanowień umownych z Regulaminu oraz Umowy a także zawieranie umów w oparciu o nową jego treść przez co uzasadnionym stało się uznanie na podstawie art. 23e ust. 2 ustawy antymonopolowej, praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzenie zaniechania jej stosowania.

Wobec powyższego orzeka się jak sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Lublinie.

Otrzymuje:

**Z up. Prezesa Urzędu
Ewa Wiszniowska
Dyrektor Delegatury
w Lublinie**

J